

කොළඹ යුගයේ සෙසු කවීන් මෙන්ම විමලරත්න කුමාරගම ද සිය කවියේ ආකෘතිය පිණිස වැඩිපුරම යොදා ගෙන ඇත්තේ සමුද්‍රසෝභ විර්තයි. මුල් යුගයේ රචනා කිහිපයකදී මුල් ඵලිවැට රකින ලද නමුත් පසුව ඔහු ඉන් නිදහස් විය.

‘ජරස් - බරස්’, නිදහස, හොඳහිත, ලිපිය, සදා, දෙවියන් දුටිමි, බර, තනිකම, නැකත, වේදනාව ආදී රචනා විවිධ ආකෘතියේ නිදහස් රීතින්ගෙන් ලියැවුණු ඒවායේද වන්දයක් තිබිණි. එය සර්මන ජන්දය නොවේ. ස්වභාව සිද්ධි විරිතකි. එහිදී ඔහු වස්තු විෂයට අදාළව එහි අර්ථ රච සේෂ. ... පිනිස ආකෘතිය යොදා ගත හැකි දෘඩ අත්හදා බැලූ බව පෙනේ. ‘ජරස් - බරස්’ කවි පෙළේ රාළහාමිගේ ගමන් තාලයන්, ‘නිදහස්’ හි මෙරු රංචුවල ඉතිලිමන් නිදසුන්ය.

පසු කලෙක මහගමසේකර කවියා රිද්මය පිළිබඳව දක්වූ ඉමහත් සැලකිල්ලත්, ඒ පිළිබඳ කරන ලද දිගු අධ්‍යයනයන් ප්‍රකටය. එහෙත් ඉන් වසර කිහිප හතළිහකට පෙර කුමාරගම කවියා ද රිද්මය කෙරෙහි එබඳු ම අවධානයක් යොමු කර තිබේ. සුගුණපාල සමරසේකර කවියාට ඔහු යැවූ 1941.04.20 ලිපියේ 2 වන පිටුවේ ඔහු සඳහන් කරන කරුණු ඊට නිදසුන්ය. ස්වර සාමාන්‍යයද, විරාමස්ථාන පිහිටුම්ද පිළිබඳව සැලකිලිමත් විමෙන් කවියේ අර්ථ රස පෝෂණය කළ හැකි බව කුමාරගම දන සිටියේය. ඉහත ලිපිය ඊට ද නිදසුනකි. එකී දකුණු භාවිතයට ගනිමින් ඔහු සිය ඉහළ නැංවූයේ මෙලෙසිනි.

ඇගේ පා පහස ලැබ මහ පොළොවහදවන දිග සුසුමකින් මිරිකෙනු පෙනුණිනොනැවත හිමිදිරි පවන සේ ආ ඇයගේ පියවන බැලුමට නැඟුනි හැම වන මලම තනමන (සීතය)

පසු ගත අවට නැගි මැති මදුරු නැළවිලි කරු මල් වලාගුලි නිල්ගුවන සැරසිලි වැවු දිය ඇල් මැරි මසු අතර කැළඹිලි බැලූ හැම තැනම මනුඩුනි අමුකු සෙවනැලි (කැටවළ)

පොඩි පැටවුනුන් ඇදගෙන රැදෙනුඉඩනොදී ආ කාලයටම ඒ මව පැනපි ඇදී ඇදී කකුලක් කැඩී ගිය මුත් ඇයගේ වෙඩි වැදී දරු පෙම් මරන්නට ඒ මවට එය මදී (කැටවළ)

වන පෙන දවෙන විට මැද මළෙහිරුගෙරන ගනඳුර වසන විට ආලෝකයෙහි නෙත සඳරැස් ලලන විට තෙරපී සෙවණ මත එක දෙවියෙක් නොවේ දාහක් එනැනැඳන (අධියනායක)

‘දෙසෙන් අටෙන් යකි අටලොස් මතින් බැඳුනේ’ යනුවෙන් එළ සඳස් ලකුනෙහි විස්තර කැරෙන සමුද්‍රසෝභ වෘත්තය එකී ආකෘතියෙන් මුදවා ගත් සැලැලිණි සන්දේශ කරවා ‘සන්තන් සිහින් ගෙදී’ කවියේ ‘න’ කාර අනුප්‍රාසයත්, ස්වර සාමාන්‍යයට අනුගතව පාදවල විරාමස්ථාන යෙදීමත් ඇසුරින් සැලැලිණියාගේ පියාසරයෙහි ස්වභාවය විදානය කළේය. එබඳු විශිෂ්ටකාවකින් නොමුද්ද කුමාරගම කවියා ද එකී ශබ්දාලංකාර හා අර්ථ ධ්වනියෙහි උපරිම පල ලබන්නට තැත් කරයි.

පළමු කවියෙහි, ඇ සෙමෙන් පා නගා යන අසුරුද, ගමනේද ඇගේද සුකුමාරත්වය දරනු නොහි මහපොළෝ හද හැලෙන අසුරුද, සිය සුන්දරත්වය පසෙකලා ඇ ලදකිනු රිසි වූ වාතලෙහි නොඉවසිල්ලද මැනවින් නිරූපිතය.

එම කවි පුරා ම පවත්නා සන්සුන් නිවුනු ගුණ

රත්න ශ්‍රී විජේසිංහ

විමලරත්න කුමාරගම නැවත කියැවීම

අවසාන කොටස

විමලරත්න කුමාරගම (1919 - 1962) සිය හතළිස් හතර හැවිරිදි පරිභවයේ වසර විසි හතරක්ම කවිය සමග අවියෝජනීයව බැඳෙමින් ජීවී ගෙවූවෙකි. 1935 වසරේදී සිය කොතො- යුරියගේ විශේෂ නිසා හටගත් සංවේදනා ‘සංවේග වේදනා’ නමින් කවි පොතකට ගොනු කරමින් තම මුල්ම කවි ලිපිම ඇරඹූ හෙතෙම, හතළිස් හතර වන වස සඳුරන්ට දින දහ අටක් තිබියදී, 1962 දෙසැම්බර් 30 දා මහනුවර රෝහලේදී සමුහනය ගන්නට දින හිටපයකට පෙරද කවි ලියුවේය. දිනපොතේ ලියූ කවි අතර හිමුගේ අවසන් කවිය හමුවන්නේ දෙසැම්බර් 17 දා ය.

අසාර්ථක වන්නේ ඒකීය කාරණාවකින් ම බැන- ැරව විසිර ගිය හේතුවෙනි. ‘ගන්සර’ වැනි සංකල්ප ඇතුළත් ඇතැම් රචනා ප්‍රසාද ගුණයෙන් අඩු, සංදිග්ධතා බහුල නිර්මාණය. ඇතැම් රචනා අනවශ්‍ය සේ දීර්ඝ කළ, ප්‍රබල සංකීප්ත ගුණයකින් ලැබෙන මෙහෙවර නොලැබූ ඒවාය. ඇතැම් විටෙක වෘත්තාන්ත කථනයක් කරන්නට යාම නිසා, කතා රසය විසින් හා වාර්තාරූපිගත විසින් කාව්‍යමය අගය පිවිහෙළන ලැබ තිබිණ. පුනරුක්තියද, ඇතැම් විටෙක එළි වැට හා කවියෙහි ගුණ ඉහළ නංවන්නට බාධක වී තිබිණ. දින පොතේ ලියූ කවි, කවියා සාර්ථකයක් දිනු අවධිය ලෙස, ‘එකතු කළ කවි’ සංස්කාරකවරුන් හැදින් වුවද, සමූහයා සමග බද්ධ වූ ජීවිතය හා කවිය එකක් වූ අවධියක් වුවද එම රචනා සරික කාව්‍ය නිර්මාණ නොවේ. එදිනෙදා සිදුවීම්, සිතැති හා කල්පනා වාර්තා කළ හුදු පා පමණි.

කවිය, විදග්ධ හා විදග්ධ නොවන යනුවෙන් බෙදීම එතරම් නිවැරදි නොවන වර්ගීකරණයකි. එහෙත් පුහුණු කළ සියුම් රසිකත්වයක් ඇති විදග්ධයෝ නම් සිටිති. රසිකත්වයද කවීත්වය මෙන්ම ප්‍රතිභා වාසනා ගුණ හා බැඳී පවතී. විමලරත්න කුමාරගමගේ කවි සුක්ෂම රසිකත්වයක් ඇති විදග්ධ සුඵහරයකට නොව බහුතරයකට විඳගත හැකි ඒවාය. අධ්‍යාපනයේ සහ රසිකත්වයේ මහඟු එළ අත්විඳින සාධුකාර සමා- ජයක් බිහිවුවද නැතද, එබඳු ලෝකයක් දිනාගන්නට ඕනෑ කරන ප්‍රඥාවේ සහ සංවේදිතාවේ බිජුවට වළලු දැනුමක් කුමාරගම සතු විය. කවියට ස්වකීය ප්‍රජාව වෙනුවෙන් කළ හැකි ඊට වැඩි සුතුකමක් ඇත්තේද?

පරිශිෂ්ටය - විමලරත්න කුමාරගම කවියා විසින් එවකට තම නොදුටු මිතුරු වූ මාකර, රඳම්පල, උඟුරගමුවේ විසූ විග්‍රාමික විග්‍රහල්පති සුගතපාල සමරසේකර කවියාට ලියූ පෞද්ගලික ලිපි දෙකකි. 1941.04.20 හා 1942.07.31 දින ලියා ඇති මේ ලිපි දෙක සහ තවත් ලියූ රැසක්ම මහපො- ක්කර මහතා සතුව තිබිණ. 1986 වසරේ දිනක එතුමා මුණ ගැසුනු විටෙක, කුමාරගමගේ විවර සංකල්ප ඇතුළත් මේ ලිපි දෙක සමරසේකර මහතාගෙන් ඉල්ලා ගන්නා ලද්දේ ඒවායේ හොඳ වැදගත්කම සලකාය.

අවසානයයි